

РЕШЕНИЕ

№ 6493

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6338** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област“, чрез Директора инж. Е. А. срещу Решение № 20110801 от 08.05.2021 г., постановено по НАХД № 13422 по описа за 2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 129-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-003431/24.07.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, с което за нарушение по чл. 61, ал.1 от КТ, вр. с чл. 1, ал. 2 от същия, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000/три хиляди/ лева.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Касаторът счита изводите на съда в оспореното решение за неправилни и моли за отмяна на решението на въззивния съд и потвърждение на процесното НП, като законосъобразно и правилно.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област се представлява от юрк. В., който поддържа жалбата по съображенията, изложени в нея. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, ако се претендира такова над установения в Наредбата минимум.

Ответникът [фирма], не се представлява в съдебно заседание по делото. От същия по делото е постъпила молба със становище по същество.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Д. счита касационната жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, втори касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна. Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 23.03.2011г. в ОДБХ- [населено място], бил регистриран животновъден обект за едри и дребни преживни животни /крави, овце и свине/ на адрес: [населено място],[жк], [улица], със собственик лицето Н. Г. К..

На 30.03.2020г. в БАБХ към МЗХГ, бил регистриран животновъден обект за едри и дребни преживни животни /крави и овце/ на адрес: [населено място],[жк], [улица], със собственик Б. Н. К., в който се отглеждали 236 овце и 100бр. говеда и биволи.

Служителите на Дирекция „Инспекция по труда С. област“, извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на 09.06.2020г. в обект „стопански двор“, находящ се в [населено място],[жк], на ъгъла на [улица] и „Л.“№15, като констатирани, че С. С. М. престира работна сила, като овчар, без да има трудов договор. При изисканите от последния обяснения и декларация по реда на чл.402,ал.1,т.2 и т.3 от КТ е установено, че предоставя работна сила при осъществяване на произтичащите от заеманата длъжност трудови задължения в обекта /работно място/, спазва работно време /10.00ч. до 11.00ч./, и получава

възнаграждение /по 20лв. на ден/. За работодател, лицето посочило [фирма].

На 07.07.2020г. при изискване от търговското дружество на документи и договори сключени със същото лице е установено, че между страните не е сключен трудов договор.

За установеното нарушение бил съставен АУАН №23-003431/07.07.2020г. на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], затова че: На 09.06.2020г., при извършена проверка на място и на 07.07.2020г. е констатирано, че лицето С. С. М. полага труд в обекта без сключен трудов договор. Посоченият АУАН бил връчен лично на управителя на [фирма] на 07.07.2020г., който присъствал и при съставяне на акта, а при предявяване на същия за подпис е посочил, че възразява срещу акта. В законоустановения срок не са били направени писмени възражения по акта пред АНО. Въз основа на акта било издадено НП № 23-003431 от 24.07.2020г. от Е. И. А. - Директор на Дирекция „Инспекция по труда С. област“, с което административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации, направени в АУАН, квалифицирал деянието като нарушение на чл.61,ал.1 от от КТ, като на основание чл.416, ал. 5, във вр. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3000/три хиляди/ лева.

СРС е приел за установено, че [фирма], ЕИК[ЕИК], не притежава и не стопанисва обект „стопански двор“, находящ се в [населено място],[жк], на ъгъла на [улица]и „Л.“№15. Направил е извод, че дружеството не притежава животни, а такива в[жк]се отглеждат от физическите лица Н. Г. К. и Б. Н. К.. Поради това привлеченото към административно-наказателна отговорност - ЮЛ „Г. К. 2007”ЕСЮД не се явява работодател на лицето С. М. по смисъла на параграф 1,т.1 от ДР на КТ, като при липса на стопански обект и животни, във връзка с отглеждането и храненето на които лицето да престира работна сила, ЮЛ няма задължение да сключва трудов договор с него, респ.да носи отговорност по КТ.Приел е, че АНО неправилно е установил фактическа обстановка и субекта на отговорност в хода на административно-наказателното производство.

Решението е неправилно.

С разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от КТ е вменено задължение на работодателя да сключи трудов договор с работника преди постъпването му на работа. За да е осъществен състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, е необходимо наличие на трудово правоотношение, което се характеризира с определени особености: работно време, работно място, характер на извършваната работа (трудова функция), трудово възнаграждение, за което правоотношение няма сключен трудов договор в писмена форма. В производството са установени всички съществени елементи на правоотношението между дружеството и лицето С. М., от които може да бъде направен извод, че същото е трудово правоотношение. Лицето е декларирало писмено, на основание чл.402, ал.1, т.3 КТ, фактите и обстоятелствата, свързани с осъществяването на труд на 09.06.2020г., в обект на контрол – стопански двор. Декларацията е приета като писмено

доказателство по делото. Лицето е било заварено да полага труд именно в обекта на дружеството, като без значение се явява обстоятелството дали същото притежава стопанските животни или те са собственост на друго лице. Като по делото изобщо не са представени доказателства, които да не установяват, че обектът е стопанисван от дружеството.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Наказващият орган е определил санкция над минималния размер, но по делото са налице данни и за множество други нарушения също на разпоредбите на КТ, поради което и същата е правилно определена.

При този изход на спора на процесуалния представител на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

С оглед на изложеното по – горе, в рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция намира, че решението на СРС следва да бъде отменено и издаденото НП потвърдено.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, втори касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20110801 от 08.05.2021 г., постановено по НАХД № 13422 по описа за 2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 129-ти състав и вместо него постанови:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление /НП/ № 23-003431/24.07.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, с което за нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ, вр. с чл. 1, ал. 2 от същия, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000/три хиляди/ лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция Инспекция по труда – Софийска област разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

